

אולפנת אמי"ת אור"ה - בית חינוך

הידיעון השבועי פרשת ויקהל

כואנו יודעים איך נראה בית ספר בלמן הפסקה. ילדים משחקים, מתרוצצים, מפטטים. בלי מבוזר יותר- נניח אצלנו- הבנות מדברות בינהן, יוצאות לחצר, ממהרות לסאזר צניינים שבין השיצורים.

ואז מצלצל הצעמון. הבת אחת כואט מתארננים לחזור לסדר היום. למסכת הקבוצה שהפסקה היא מנוחה קלה לצבירת כוחות להמשך קיום השכרה.

כלו היא השבת. עם הבדל אחד: בצוד שביום הלימודים- ההפסקות הן הכרח לקיום התכלית (לימודים), דווקא ימי השבוע משרתים את השבת, שהיא התכלית, כי כידוע לה לא יום ראשון, אלא יום ראשון השבת, יום שני השבת וכן הלאה...

ובפרשה שלנו, ציסוק היומיום של העט הוא מלאכת המשכן. ואט בצטיה הלו, שהיא לא לצורך פרטי אלא כואה לכבוד ה'- הט נדרשים לחדול. לצזור. להרפות.

כי לפני צו המשכן, ישנו את הצו האלוקי צוד משת ימי הבריאה- "שבת וינפש".

והלוואי שנצט כואנו להיות נכונים למילוי צו ה' באופן מוחלט ומתוק ביטול היצר והרצון האישי! כי רק כק נוכל לנהל את חיינו, על המצברים שלהט בין אינטנסיביות המצטה לרעצי ההרפיה ופסק הבלמן.

בת פופ!

”דָּבַר בְּקִדְשׁוֹ בְּהַר הַמֹּד
יום השְׁבִיעִי זְכוֹר וְשִׁמּוֹר
וְכָל פְּקוּדָיו יַחַד לְגִמּוֹר
חֲזֵק מְתַנִּים וְאַמֵּץ כַּח”
(יום שבתון / ר' יהודה הלוי)

פרשת השבוע - הרב נעם הכהן

עם הנצח לא מפחד מ... הרגע

"היום, נעשה משהו בלתי נשכח, שישאיר זיכרון של שמחה מבורך", כך מתנגן לו השיר. שיר מוכר ונעים אך לא מחובר לתודעה הבסיסית שלי, לאתוס הציבורי עליו חונכתי בבית המדרש.

"היום נעשה משהו בלתי נשכח"? ובליבי צרובה תודעת "עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה". הווה הוא של חלשי אופי שאין בהם כח לריצת מרתון, תאבי עכשוויים ארוך, הלא כן?!

או שמא דברי התלמוד – "תנן התם, רבי אליעזר אומר: שוב יום אחד לפני מיתתך. שאלו תלמידיו את רבי אליעזר: וכי אדם יודע איזהו יום ימות? אמר להן: וכל שכן, ישוב היום שמא ימות למחר, ונמצא כל ימיו בתשובה".

כמה שבריר הוא זמנו של האדם. אדם יכול לתכנן את עצמו לימים רבים וההשגחה האלוקית מסבבת את אורח חייו בכיוונים אחרים.

שתי תנועות אלו נוכחות בחיינו ומנהלות אותנו – תרועת הנצח מצד אחד ומאידיך ידיעת אפסותו של האדם אל מול הנצח. אנו עם הנצח בלי ספק, שזוהי תודעתו הקיומית אך אנו עם של הווה, של "רבי לוי בשם ר' חנינא: על כל נשימה ונשימה שהוא נושם צריך לקלס להקב"ה, שנאמר: כל הנשמה תהלל יה".

בשנים האחרונות אני לומד עד כמה ההווה הוא פונקציה מרכזית בעבודת ה' שלנו. ההווה הוא מרחב העבודה של האדם. בהווה האדם יוצר, פועל ועושה. את הווה אנו חיים. שם ה' הוא נקרא שם הווה ב"ה. המהווה את חיינו בכל רגע. והרגע הזה הוא נצח. מבלעדי הווה לא היה עבר, וקיומו של העתיד הוא העובדה שבזמן מסוים הוא יהיה הווה.

באחת התורות המפורסמות של רבי נחמן מברסלב ע"ה הוא כותב:

"היום אם בקולו תשמעו זה כלל גדול בעבודת השם שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום"

לא מתוך שלילת תודעת הנצח וקיומו של העתיד. לא מתוך ריקבון וחוסר תכנון העתיד אלא מתוך עבודה מדויקת יותר שמאפשרת תנועה בנחת.

והוא ממשיך:

"וכן בעבודתו יתברך לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה כי פשרו צין לפנס בעבודת ה' נדמה להאדם כאלו הוא משא כבד ואי אפשר לו לשא משא כבד כזו אבל כשיחשב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום לאמר מחר אתחיל, מחר אתפלל בכונה... כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי..."

השנה ה-18 של הידיעון

עורכת: חגית לוי

לא פעם אני יושב עם תלמיד משיבתנו שיש לו קושי בעבודת ה' או בלימוד - החלומות ציונות, לא מתקדם. אנו מתיישבים יחד ומסיים לברר את מה הסיבה לתקיעות זו.

ולפעמים אנו מגלים שדווקא נקודת הווה משנה את התמונה. אנו בונים יחד סדר יום שיש בו משהו מן העצה הזו - הווה. היום. 'היום אשנה פרק אחד, אשנה הלכה אחת' כדברי המדרש.

העתידי יש בו משהו מאד אופטימי ונותן כח אך עם זאת יש בו משהו מנוון ומשתק. מנוון - כי 'סבבה, אחרי החגים נשלים את החומר / נתחיל דיאטה / וכו'.. ומשתק - כי זה לעיתים משא כבד. ארוך מידי.

"היום, נעשה משהו בלתי נשכח, שישאיר זיכרון של שמחה מבורך".

יום טוב!!

...ושבת שלום,

נעם.

תמונה יפה מענייני הפרשה:

השבוע באולפנה

משיכות במבצע לפנק לפנק...
היומנה הכרחה של מוצתת תלמידות משיכה
להתקיים במלא המרץ. בנות האולפנה מפנקות
בכל מיני טובין את צוות הצובדים ודואלות
לומר להט תודה ולהראות להט שחשבים
עליהט במטק עצות היום.
והנה דואלות נוספות מהשבוע על
אלה שפורסמו בדיעון הקודמים:

השבוע זכינו לארח את הספרת אורנה בורדמן
שחלקה איתנו את סיפור חייה עד לפרסומה, ואת
צולמו של סופר.
אורנה נולדה באימת למשחה מסורתית ולמדה
בהתי ספר חילוני בעיר. נתייט לאחר סיוט שירותה
הצבאי, בהט התאורה בתל אביב, חזרה בתשובה
ועברה לאר בירושלים. על ילדותה מספרת בורדמן
כי בשל איקווי למידה, לא יכלה לקרוא ספרים עד
איל שמונה עשרה שאל באופן בלתי מובן נפתחה
לה הקריאה. למרות זאת, במטק השנים בורדמן
כתבה מספר ספרים: "בודדה במערכה", "היננו
כחולמים", "מלכה בעל כורחה" "פסיוצות בחול"
ו"ראיט רחוק". על ספריה זכתה בפרס הספריות
הציבוריות לישראל. בורדמן נשאה ואט לשישה.
היא מתארת במעלה חכר.

בס"ד שנה"ל תשע"ו

השנה ה-18 של הידיעון

עורכת: חגית לוי

בנות שכבה ח מתכוננות במרץ למהצג
שלהן...
כשהן בשטח כולאנו במתח!

ובתוק הכל - שיצרה ברוכה...
מכלול מברק את הבנות והן צונות
אמן בשמחה.
אט אק מכלול שלנו, הרבה בריאות
וכוחות שתזכה להמשיק לברק
ולתהברק.

וצוד קצת שיצרה לפני הכניסה לאירוצי אדר...
eee! כיתות ו לומדות ברצונות את המקצוע
הקדוש היסטוריה. ☺

טמון בתמונה

בשבוע שעבר ראינו בתמונה את מבנה ביה"כ "היכל שלמה" בירושלים.

הקשר שלו לרב קוק ולרב יעקב מאיר הוא העובדה שביה"כ הזה היה בעבר מקום משכנה של הרבנות הראשית לישראל, שנסדה ע"י שני הרבנים.

והקשר לאירועי החודש הוא שבט"ז אדר א, שנת ה'תרפ"א נסדה הרבנות הראשית.

והשבוע... עם הפנים לחודש אדר ב':

מה זה?

מתי השתמשו בזה לראשונה ואיך זה קשור

לאירועי החודש?

השבוע ביום ה' כ"ז אדר"א 7.3 ניכסס כולנו במדרשה
לשיעורים:

- 19:00 עבודת המידות - הרב דוד אסולין
- 20:00 אסתר, מלילת הסתרים - הרב צבי ארליק.

באנה בשמחה!

< זמני כניסת ויציאת השבת >

<u>יציאת השבת</u>	<u>כניסת השבת</u>	<u>העיר</u>
18:17	17:04	ירושלים
18:19	17:19	תל אביב
18:19	17:22	באר שבע

" והערב נא ה' אלוקינו את דברי תורתך בפינו
ובפיות עמך בית ישראל, ונהיה אנחנו וצאצאינו
וצאצאי עמך בית ישראל כולנו יודעי שמך לומדי
תורתך לשמה."

שבת שלום!

בברכה, נעה הכהן
ראש האולפנה.